

TAVASZ.

MÁSODIK HÉT.

Hétfőn Reggel.

Mennynek földnek ura, hatalmas Isten, édes Atyánk... Az emberek között mint az újult mezőkön érzi minden a' reggel vidámságát: a' tavasz derültségét 's a' felettünk örökös édes Atya kifogyhatatlan szeretetét, ki az éjnek szenderítő homályt 's enyhítő szempillantásokat ad, a' nappal nyugtalanságaiba édes örömekeket önt, 's kedvetlen óráinkra is vigasztaló perczekeket derít. Jöjjetek természet vidámult szülöttei e' nagy Urnak oltárához!. Egyesült érzéssel áldjuk a' mindig élőt, a' teremtményei boldogságában 's örömeiben gyönyörködő Atyát — minden édes szív-dobbanásért, melyet a' kelő nap hív elé az éj homályában elnémult érzetekből. Boldog szemek, mellyek láttatok valaha az Urnak munkáit, ébredjete!.. Eljött az istendicsőítés órája. — Megnyitak templomai a' természetben és az emberek között. Mindenütt zengedez dicsérete. Imádkozzatok!!! Szent Atyánk! kiderül lelkünk, midőn átvonul a' mezők kellemein, hozzád ragaszkodásunk szent érzelmével. Öröm, hajlékodon bémutatnunk szív-áldozatunkat. Fogadd kegyelemmel, mi buzgósággal nyújtjuk azt. Lelkünk megtörődése, 's szívünk szent elfogódása mind az, mit adhatunk. De hiszszük: kedvelled azt; mert gyönyörködöl ártatlan örömeinkben... Vagynak felebarátaink, kik velünk nem örvendhetnek, mert az éj rajtok hagyta sötét gyászát; mennyivel boldogabbak mi, kiknek örömkél ajkunkra az éjjeli megtartásért. — Szent Isten, szép

igy, 's ilyen reggelre viradni! Hol kezdjük, 's hol végezzük hálánkat érette, midőn egy nyomorultabb állat is örülve sohajtja reggeli háláját!? Sok ilyen érzet köszönti a' reggelt 's megyen fel királyi széked elébe, 's ott mindig találkoznak. Féregsziszegés vagy szent boltozatokba csendült orgona emelő hangzata legyen az, mind elődbe sietnek, ki eléhivtad a' tavaszt jég-hazájából; felolvasztottad a' tél komorságát, 's illatos levegőt szivnunk engedted. De óh pirulva nézünk magunk körül, minden földi teremtményekre. Kevesebbet nyertek, mint mi a' közöröm szerencséséből, 's még is elégűlten dicsőitenek téged' 's mi tudunk háládatlanul meg nem elégedni, 's nem találni elég ösztönt imádásodra. 'S mig azok nem fáradnak el szereteted dicsőítésében: az emberi imádkozó ajkakat háládatlanság érzete — békétlenkedés panasza zavarják szent foglalatosságukban.

Szent Isten! ne kárhoztass ezekért, 's kegyelmezésed pillanatában boríts el irgalmad szent árnyékával. Deríts olly örömet lelkünkben, melly egy harmat-csepp alá görbült fűszál ingadozásában, mint a' reggeli köd kies lebegésében, — az élőfák lombjaiban, mint a' virág színes levelein lássa szeretetedet, 's értse meg: miért szépíti közöröm a' tavasz reggelét. Nem örökösök e' kies órák is. Forró nyár és zivataros ősz fogja ezeket felváltani; de mindeniken rajta lesz a' nagy igazság bélyege, hogy teremtményeid bölcsőségéért változnak a' napok 's cserélődnek az esztendő-szakaszok. Nekik érik a' mező — nekik hullatnak gyümölcsöt a' fák, — mint nekik mosolyogtak a' tavasz virágai is. Őrizd meg Atyánk szívünkben e' gondolatot boldog sorsunk mosolygásán, hogy rólad ne feledkezünk, — 's életünk borulatin: hogy kétségbe ne essünk. Hiszszük lesznek vidám napjaink; de nehéz gondokkal terhesek. Te könnyhullatásaink vetésén adj derűt aratást, hogy történjék bármi velünk, legyen szép életünk és halálunk is. Adj olyan sorsot, mellyben tiéid maradassunk. Adj meg mindent, a' mi földi életünkre

tartozik; ha sok nem lesz is az, legyen kielégítő, hogy a' napi szükségét fedezze, 's midőn lelkünk hozzád emelkedik, meg ne zavarja a' szent törekedést. Tartsd meg számunkra 's minden teremtményeidért a' tavasznak pompáját, és segítsd kifejlődni a nyár gazdagságát: nehogy busongás epedjen majd a' hantokon, melyeken most remény virul, 's reggeli hála zengedez. Jó Isten! légy velünk ma 's egész életünkben. Amen.

U. F. Hozzád sietnek mennyei felség a' mi 's minden teremtményeid hála zengedezései; fogadd kegyelemmel, hogy az újult világot szépítse a' vallásos ömlengés dicsősége, 's azon érzet is, hogy szereteted öleli mindeniket. Amen.

Hétfőn estve.

Mindeneknek szemei reád néznek Ur Isten, adj nekik eledelt alkalmas időben, — 's neked adnak hálát, mert betöltesz mindeneket áldásoddal. — Mezőt adsz a' baromnak, erdőt a' vadaknak, virágot a' munkás méhnek, 's kenyeret az embernek — mert mindeniket szeretted... Jönek napok, jönek pillanatok, nehezek mint zivataros felleg, — mellyek lezúzzák a' tavasz kellemeit, előlik a' reményt a' mezőkön, megakasztják a' házi örömnek boldog óráit, — 's mi sem tudjuk mi vár reánk a' sötét jövődőben. De a' bús órák is belé tartoznak elhívásunkba, 's a' mi boru, ismét kiderül. Nincs idő sem nemzedék, melly ne látta volna szereteted jegyeit. Életre ébrednek elalélt állatok. Éden virul puszták felett. Ha néha megaláztad is büszkeségünket, ismét fel-emelsz megalázódásunkból, 's gondod van: mikép az elevenség ne haljon ki a' természetből, sem az életkedv az emberi keblekből, — 's egyik nemzedék a' nyomába következőnek hirdesse jóvoltodat. Ezért mindennek, mint amaz engedelmes szolgádnak — a' hívők atyjának, adsz áldozatra valót. Ennyi jóságodért 's napi örömeinkért nyújtjuk szent atyánk, áldozatunkat. Mielőtt éj vonul a' virult vidékre, a' nappal búcsu zsibongásában akartuk azt bémutatni, fogadd el. Légy áldott

az édes munka ösztönért, mellyre áldást várunk a' mezőkről, 's a' lelki erőért, mellyel megtartottál hivatásunk körében. Légy áldott azoknak nevében is, kiket nehéz sors, vagy megszokott hiábanvalóság tartóztat el hajlékodtól. Őket és magunkat is ajánljuk az éjjelre oltalmadba. Nekik és kiket hitünk karjaival ölelhetünk, 's kedveseinknek, nyugodtan mondunk jó éjszakát; mert tudjuk, hogy te, kinek oly sok szép teremtményeid fognak együtt szunnyadozni, érettük általvirasztod az éjszakát, hogy legyen enyhítő nyugalomuk.

Szent Atyánk! a' tiszta lelkek imája hasson fel egeidre, 's azokat is melyek talán megfertőztetett ajkáról kelnek, a' szív töredelme tegye kedvessé előtted.... Tartsd meg a' mezőkben helyezett közbizodalmat, nehogy kik benned biztak, rád néztek eledelért: elcsüggedt lélekkel járjanak élettelen barázdák felett; hanem a' jövő és menő sűrű kalászkok között találkozzanak, 's örvendező lélekkel beszéljenek szeretetedről. Adj áldásaid mellé bölcseséget is, hogy a' val mit adsz nyugodtan beérjük, 's panasz ne legyen azoknak száján, kikért Krisztus holt meg; sem azokén, kik nem ismernek Krisztust; de érzik, hogy édes Atyjok vagy.... Vess akadályt a' szegénységnek, gátot a' szükségnek; ne lépjenek földünkre *mint könnyű útonjáró, sem mint fegyveres vitéz* megkeseríteni az ártatlan munkást; hanem mindennek, ki munkált, legyen mivel táplálja magát 's gyermekeit. Legyen mi mellett nevedet dicsőítesse. *Szegények mindenkör lesznek velünk.* Lesznek a' földnek mindég szenvedői, lesznek szemek könnyeket hullatni; de szent Atyánk! e' sors mellé adj tüdő lelket, adj tiszta szívet, hogy sem irigység sem kétségbeesés ne súlyosítsa annak igáját, ne fertéztessen érzékeny szenvedőt, 's az emberek is egymás sorsát enyhítsék, 's ne legyen ki megzavarja az alvó jámbort szerencsében, vagy meghomályosítsa képedet az emberi alakon. A' közelgő éjszaka is, mint a' földnek minden éjszakái menedéket ígérnek minden veszedelmeknek; de te lépj közinkbe, hogy egymást ne bánt-

suk. Tartóztasd az erdőknek vadait, hogy ne jöjjenek elé a' vidék megrettentésére. A' rossz embert akadályozd, ne léphessen szövetségre a' sötétséggel nyugalomunk ellen. A' hazátlanul tévelygő, az inségben vesződő — találjanak menedéket az éj félelmei ellen. Azokat, kiket örökre elzársz a' földi örömeiktől, 's bérekeszted pályájokat — juttasd az örökösen viruló mennyei Kanahánba: hogy a' fellegekbe ütődött remény tisztábban juthasson fel, 's találja meg a' hont, melyért annyit türt az árnyék életben. Engedd szent Atyánk! pihenjük atyai kebleden ez éjszakát, 's ott szenderüljünk egykor végálmunkra is. Amen.

U. F. Frigyedben ígérted sz. Felség, hogy midőn a' földi anya el tudna is felejtkezni egyetlenegyéről, te nem felejtkezel el gyermekeidről; dicsőítsd meg magad ez ígéretedről a' a' bekövetkező éjen is, míg magunkra nem ügyelve fogunk szenderegni azok között, mik nekünk kedvesek. Amen.

Kedden reggel.

Nagy Isten! téged dicsőit a' kiszépült természet, 's a' buzgólkodó szív kegyes érzelmei 's hálaéneke szeretetedért, melly meglepőleg hat lelkünkre a' szépült vidék felett. Harmatos virágok, zöldségek veszik körül mindenfelől gyermekeidet. Nem olly szépek meglehet e' mezők, melyek felett tenyészik reményünk, mint a' melyek egy boldogabb égalj örök tavaszában virulnak; de ezek is mint amazok, téged hirdetnek. Mind a' te munkáid, 's szépek mint örök bölcseséged törvényei. Nincs határa a' szép kilátásnak. Itt az ébredt nép mozgása, — tovább a' mezők zöldségei, messzebb a' füstös hegyek, 's a' távol mélységben elkékült bérczek állítják meg szemeinket... Öröm nekünk Atyánk, hogy e' végetlen térben csak mi tudjuk gondolkodó érzelemmel kísérni e' szép jeleneteket. Érezve, látva és tudva, milly jó Atyánk van a' mennyben, ki örömeikről is gondoskodott számunkra. Felékesíti a' mezőnek liliomait. Előhívja a' rejtett szépségeket, 's értésünkre adja: hogy

ezen feletti tárgya vagyunk gondviselésének..... Nagy Isten! mindenütt: a' vizek habzó fényén mint a' nagy ég pompájában, szépek miveid. Élet és tenyésztő erő van mindenütt. Felszáll ezek között lelkünk az égre, alá a' föld hantjaira — 's mindenütt téged talál. Meglelkesezésünk pillanataiban vesszük észre, hogy nincs elég szavunk kifejezni azt, mit szivünk érez! — Büszke porok, halandó emberek, kik elkevélyedtetek olly kellemekekkel 's gyönyörüségekkel, mellyek alatt elesik a' sziv boldogsága — jöjjetek, lássátok milly szép a' természet nagy temploma, — milly sok örömek tanyája az. Kóstoljátok milly édes az Ur, milly kifogyhatatlan szeretete. Hódoljatok neki. Tegyétek le a' világnak minden hiábanvaló reményét és bizodalját e' nagy úr zsámolya előtt, hogy a' támadó nap, melly még valaha derül felinkbe, találjon tisztán: millyenek lehetnek a' természet ártatlan gyermekei — 's gyönyörködjék a' felinkbe mosolyodó ég, hogy derült eget talált keblünkben is.

Nem olly szép sem ártatlan mindég a' halandó ember élete, mint a' természet a' tavaszi ég alatt: de kegyelmed, szereteted kiszépíti azt is jó Isten. Dicsőítsd meg magad sorsunkban. Adj örömet, közte keservet, mennyit lelkünk elbir, 's mennyi felemelhet bölcseséged bámulására, jóságod imadására. Adj érzékeny szivet, melléje hitet és reményt, hogy mindég találjunk munkádban derítőt, kísértő környületeinkben is. Adj jó lelket, hogy miveidet fontolva szemléljük, tudományt és vigasztalást is találjunk benne. Kiket tudatlanság, érzéketlenség vagy nehéz környületek vonnak el miveid vallásos vizsgálásától, vezérelj ki tévelygésökből és sorsuk örömtelen bonyolodásából. Egyebek felibe magasztaltál szent Atyánk! mi tapodjuk és használjuk el a' mezők ékességeit. Segélj, e' megtiszteltetéssel vissza ne éljünk. Szépek minden miveid, de komoly félelmet öntenek belénk a' magas bérczek. Szelid képet adnak a' sötét völgyek. Büszkén emelkednek a' czedrusok, Megalázódva terül el a' puha gyep. Mutasd

meg e' különbségekben az embereket: hogy a' kik másoknál szerencsétlenebbek is, légyenek reménnyel teljesekek, mint a' tavasznak rügyes virágai. A' munkásnak tiszta könyörgését halld meg, hogy minden óra fizesse le adósságát, mellyel neki tartozik. Hivd ki titkos kamarájából az elzárkozott halandót nagy gazdaságod szemlélésére, hogy lássa meg, róla is te gondoskodol; 's szokjék felkeresni a' természet templomában is nagyságod emlékeit. Egy nap áll előttünk: adj ennek befolyást egész életünkre, hitünkben reményünkben. Tartsd meg érettünk a' természet tenyésztő erejét, hogy munkáink nyomán legyen jó aratásunk. Őrizd meg lelkünkben a' kegyes érzelmeket, mellyeket a' szépült vidék szemlélése és vallásos ihletése költött fel, és soha ki ne törölődjenek lelkünkben; hogy midőn e' nap estvére alkonyul, reményben nem csüggedő szívet mutathassunk fel áldozatul, — 's ismerjék mindenek életünkben, hogy benned bizunk, te vagy oltalmunk 's reményünk. Amen.

U. F. Sz. Felség! szépek műveid a' természetben, szépek a' kegyelem országában, adj erőt, hogy szépítsük az embervilágot is szent érzelmeinkel, 's jótetteinkel dicsőségedért 's üdvességünkért. Amen.

Kedden estve.

Megint elenyészék egy nap hetünkben, 's ismét közelünk hozzád felséges Isten! ki nyilvánvalóvá lettél munkáidban. Kit az estvének hűs szellője, mint a' reggel borongó derülése, a' tavasz virágfátyola, mint a' tél zuzmarája, — a' munkára hívó perczek mint az álom pillanatok, áldva hirdetnek. Hiányos tükörként mutatják ugyan ezek tökéletességeidet, mégis nyilván vagy a' téged ohajtó lelkek elmélkedéseiben, 's a' tiszta szív ártatlan érzeteiben. Frigyed pontjaul tetted, hogy a' *kiknek szívök tiszta, meglátnak tégedet.* Az illyeknek derültek a' nappal órái, mert szerető Atya mosolyg reájok a' mezők kiességében. Enyhitők az éj borulatai,

mert a' sötét égről is vigyáz az édes Atya alvó gyermekeire. De a' nem tiszta kívánságok elfojtják a' hit örömét, 's a' magával küszködő szív kétsége szomoruan terül el az életen, mint zivataros éjszaka az álomtalan vidéken. Mutattál utat, mellyen hozzád juthassunk. Tetted ígéretet, melly ne engedje elcsüggedni lelkünket a' kísértő órákon, mellyek megtámadják szívünk ártatlanságát — hogy a' pokol nyügébe bonyolítsák érzéseinket. Ezért hirdetteted naponként az élet beszédét, 's intesz a' tavasz kellemeiben, hogy mint kívülről, ugy bennünk is kiesedjék a' világ, virágozzanak 's érjenek az örökkévalóság gyümölcsei a' vallás napfényén. Nincs hja szeretetednek. Időt és örökkévalóságot, eget és földet hoztál egymással viszonyba érettünk, hogy ne legyünk örömeik nélkül, — 's keserveink szempillantataiban jutalmazó öntudat enyhítse fájdalmunkat. Értjük most atyánk, miért kéred szívünket, miért adtad tudunkra, hogy semmi megfertéztetett hozzád nem juthat, — miért kívánod, hogy a' felkelő nap fényt találjon 's hagyjon minden halandó szívében! Az ő boldogságukért. — Bár ily boldogok közé számithatnók mi is magunkat, hogy lenne szívünk mindig szép, vidám és reménnyel teljes, mint a' májusnak fellegtelen reggele. De érezzük, nehéz súly fekszik belsönkön. Nem mindig tudjuk megnevezni a' kínzó érzetet; de nincsen ott tiszta szív, hol fellegrázó villámként lövelik elő magukat az ölö gondok, kárhóztató félelmek.

E' napunkon is éreztük e' szenvedést. Mosolygott az ég felettünk, az ártatlanság és remény színébe öltözött élőfák körülünk; 's mégis hijját éreztük e' szépségeknek; 's hisszük, hogy nem tiszta vágy — hűnézetek hozták e' borultságot. Segélj szent Atyánk! szívünk legyen a' vallás szent hona, 's örökké szent, mint áhítatosság temploma, mellynek küszöbét gonosz kívánság ne illesse. Próbálj meg, van-e bennünk a' jónak tisztelete, 's fejtsd ki azt, hogy legyen vezérünk az élet próbáin. Emlékeztess óránként, hogy a' tiszta szív imája kedves előtted 's a' bűn bár tetsző öröm,

kinálkodik ajkain, a' pokolnak jegyzi el, kik elfogadták útait. Javaink elhagynak, örömeink elnémulnak, szívünk tisztasága marad fogytig, mellyből életünk szenvedései után is újjá teremti magát, mint zivatarban elzúzott tavasz. Borul a' sors az illyennek is: elveszti kedveseit és javait: de talál enyhületet büntelensége tudatában. E' büntelenség 's megelegedés, és égi remény föczélünk! E' végre fejtsd ki bennünk az evangéliumi hit dicsőségét, hogy Jézus legyen örökös példaadónk és jelünk, mellyre nézzenek szemeink: az ő ígéretei derítsék besötétült pályánkat. Nem leszünk mi mindég ennyire törődve 's lesznek pillanataink, midőn megfelejtközve magunkról és rólad — bűnös hajlamok serkednek bennünk: korán öld el azokat, hogy ne nevedjék fel szívünkben a' bűn fája mérges gyümölcseivel. Ha pedig képesek leendünk szívünket tisztaságban, lelkünket ártatlanságban tartani: mutasd meg magad, hogy lássunk meg abban a' dicsőségben, mellyel munkálsz mindenenek boldogságát. Sajátod szívünk. Abban lakozol az emberek között. Foglald egészen magadnak, hogy semmi idegen hatalom be ne férkezzék, míg tart a' földiek ingere; midőn pedig elhálnak ez ingerek, 's nyom nélkül huzódnak el felette a' kísértetek: szállítsd oda az ég követeit: a' hitet és reményt, hogy ismertessenek meg mennyei Kanahánunkkal, 's az odavezető úttal. Mutasd meg magad ez éjjel is csilagszékedből, hogy a' hit szemei lássanak a' sötét fátyolon is, 's reményljen a' lélek ott is, hol a' test félelmekkel vesződik. Mi e' hitben alszunk el ma és utósó éjünkre is. Atyánk! légy őrző pásztorunk — légy mindenünk! Amen.

U. F. Nagy Isten! Elborítja az éj szemünk előtt a' szép természetet, de megmarad lelkünkben így is a' nagy gondolat, hogy érettünk hívod elé a' tavaszt 's annak örömeit. E' hittel alszunk el 's ajáljuk oltalmadba magunkat 's mindenünket. Amen.

Szerdán reggel.

Szivünk buzgalma hozza szent hajlékomba mindenek teremője nagy Isten! hogy egyesítsük hála-érzetünket a' közbuzgóság hangjával, melly az újult földről emelkedik az egekre, 's melly egyedül téged illet az áldásokért, mellyek lelket deritnek mezeink felett. Nincs a' földnek egy szeglete, sem tartomány, melly el volna felejtve előtted. Nap süt az élettelen bérczekre mint az élettél dús völgyekre. Eső hull a' jónak és gonosznak földére — hogy minden találja meg az örömet, mellyért fárad a' nap alatt, 's az erőtlen féregnek is legyen miért örvendezzen abban, hogy él. Egy fénylő bogár, mint az ég csillagai, a' porszemek erőtlen lakosa mint a' halhatatlanságra hívott ember — tárgyai gondoskodásodnak. Nincs elfelejtve egy is előtted: mutatja a' derült érzet, mellyel siet mindenik a' tavaszi fényben szépült reggelt köszönteni. Magas gondolatokat költ fel ez érzet lelkünkben, szent Atyánk! — 's az is, hogy nem kérdi lelked azok érdemét dicsőséged terjesztésében. Tudod te, hogy mind a' tieid azok; te adtad nekik az életet 's széppé is teszed azt. Hiszszük tehát szent Isten! legyünk gyengék vagy erősek, boldog ég-alj lakói vagy kietlen hazának gyermekei, — tartozunk egy dicső tartományhoz, mellyben a' reggel zsi-bongása között buzgalomra hívó harangok ébresztik a' szunnyadozó hitet, — vagy egy elfelejtett vidékhez: hol nincs templom, sem több oltár mint az érzékeny sziv: mindenütt megtalálnak a' buzgolkodónak sohajtásai. Ha nem egy hangon kezdik és végzik is imájokat, egyiránt szereted őket ha ők is szeretik egymást. Meg-egyeztél egyszer e' különbségben, 's atyai bölcseséged hozza: hogy szeressed őket, ha ők egymást szeretik. S im tetézve kegyelmed; mert a' nem-szeretők hálátlansága sem képes kiüríteni atyai kegyelmedet.

Feltűnnek itt szent Atyánk! nyomasztó öntudatunk kinzó képei szerencsétlen pillanataink, mellyeken irigység, hidegség költ fel lelkünkben azok ellen, kik ve-

lünk nem azon egy hazának gyermekei, vagy templo-
mok hivei. Személyt válogattunk, embert gyűlöttünk,
nem gondoltunk arra, hogy az a' te képedet viseli. El-
tuttuk magunkkal hitetni, hogy előtted kedves dolgot
cselekedtünk: ha családunk, hazánk vagy templomunk
lobogója alatt félelmet, keservet és inséget terjesztünk.
Most e' munkás reggel, midőn az erőtelen hangya nyüs-
gésében látjuk, hogy szereted minden teremtményeidet,
pirulunk e' tévelygéseinkre. Könyörgünk bocsásd meg
bűnünket, ha mi nem mindig bocsátottunk is meg má-
soknak. Im elődbe borulva esdeklünk Atyánk! öleld ke-
gyelmeddel gyermekeidet... Győzz meg szent lelkeddel,
hogy a' nyomorult kunyhó lakós, mint a' földi szeren-
csének édes gyermeke, kedvet talál nálad imájával. A'
szerencse vagy hit által egymástól érzésben is eltávo-
litott embereket hozd közelebb egymáshoz, hogy egy-
másnak legyünk boldogítói. Terjeszd ki a' felebaráti
szeretetet birodalmát az egész emberi nemre, hogy azok
is, kik egymást nem ismerik, legyenek egybeköttetés-
ben a' szeretet által, 's mindenekben egy szív és aka-
rat uralkodjék, egymást boldogítani; — és soha ne té-
veszszük el szemünk előtt türedelmedet, mellyel bűne-
inket elnézed, 's keressük kedvedet hasonlóra töreke-
déssel... Vannak, Atyánk kísértetek az életben, mellyek
nyugalmat háborítanak, inséget támasztanak az atyafiak
között; emelj feljül ezeken, hogy minden jót higyjünk
és reméljünk, 's szeretettel öleljük egymást, mint azon
egy Krisztus megváltottai, azon egy emberinem tagjai,
és sem magános sem társasági érdek ne háborítsa meg
a' gondviselésedben nyugodt sziveket. Minden reggelt
tegyen kiessé az emberek egyessége. Minden estve le-
gyen bizonyosság, hogy a' földön is lakik türelem, re-
mény és szeretet... E' napon is segilj megközelíteni e'
kötelességeinket, hogy munkáinkkal egymást ne bánt-
suk, ne keserítsük, — és szeress javaiddal, áldásaiddal örök-
kön örökké... Amen.

U. F. Érted szívünk dobogását, ismered szükségünket,
hatalmas Isten, fogadd el hálánkat, 's hozzád ragaszkodásunk

jútalmaul adj naponként kenyeret, örömet és keservet bölcseséged szerint, 's kormányozd életünket az örök idvesség megnyerésére. Amen.

Szerdán estve.

Elmegyen tehát napunk 's elviszi magával a' munkás-sági órákat! a' te rendelésedből mennyei Felség a' Jézusban Atyánk!... Elmegyen: hogy munkára ébreszse a' tulsó világ szunyadó gyermekeit; de maga helyett hagyja az éjet, hogy csillag-szemekkel vigyázzon 's őrizze földünket, míg újjá szüli magát nappali törődéseiből... Nagy és bámulandó vagy szent Felség! az éj komoly csendességében is, midőn megmutatod nekünk a' sötétlő távolban: milly temérdek a' te világod 's mi sokak teremtményeid... Végére mehetlen sokaságot táplál földünk is, e' porfészek; ki számithatavolna pedig meg az egek csillagait, 's kicsoda járta meg valaha azoknak barázdáit? miként lebegnek azok feletünk leesés — 's miként futják pályájukat tévelygés 's egymásba ütődés nélkül, te tudod Isten, ki millio világokkal ékesítetted lakhelyedet, 's kinek intésedre mozdulnak meg azok 's kezedben tartod azok tengelyét, ki egyedül vagy képes megmérni azoknak súlyát!!! Kévs pillanatok után felinkbe kerülnek azok a' fénylő világok. Közelebb vagy távolabb állnak ők tőlünk; 's ragyogva alá a' felbámuló szemekre, vagy komor fénybe vonulva tünelegnek a' messze homályokban: mindenütt leirják útjokkal hatalmadat. Csillagról csillagra lépik néha érzelmünk. Keresi erőtlen lelkünk a' jobb hazát; de mindig e' gondolattal száll vissza földünkre: hogy a' hol kegyelmed átmegyen, áldás marad nyomain. És sötét csillagunk is, mellyre lakásunkat határoztad: elég örömet terem a' tiszta lelkeknek; 's ha van nagyobb sors valahol, az nem a' mi számunkra; 's nem is tenne boldogabbakká... Első és utósó gondolatunk tehát, hogy te vagy életünknek kútfeje, szerencséje és idvessége, 's mennyit töredékeny termé-

szetünk elbir, megadod naponként a' földön, megadod a' jobb részt is, mellyet a' menny számunkra teremhet! Teljes a' nap munkáid örömével. Teljes az éj hatalmad csudáival. Édes elgondolás, hogy magunk is belé tartozunk e' nagy hatalom dicsőségébe; 's benned bizhatunk éjjel és nappal; ki hatalmas vagy olly sok világokat megtartani, annál inkább sorsunkat, melly nem mérkezik az egek' szükségeivel!!!

Többször vonult reánk már éj félelmes árnyékai-
val, 's még is mind eddig megmaradtunk; mert az éj a' nappal' munkáit, csak félbeszakasztja, hogy megpihentessen. Nem óltja ki a' nap' fényét — hanem csillagokban sugározza azt vissza. Ez a' napok törvénye 's erre számítva andalodunk estvére most is szent Atyánk! Emeld fel szemünket 's hitünket az egekre, hol annyi jegyei hatalmadnak, hogy boruljunk elődbe az éj pompáján is, 's imádva esdekeljünk kegyelmet napi bűneinkre, 's ajánljuk magunkat óltalmadba. 'S midön túl sohajtunk földünk határain, győzz meg: hogy ha a' földbe vagy csillagokba rejtezünk is, mindenütt megtalálasz. Mutasd meg milly csekélyek vagyunk arra, hogy a' teremtővel pereljünk, 's milly sok okunk: hogy ne engedjük magunkban emberi méltóságunkat megalacsonítani; mint a' kikért gyult fényre a' nap az örök világosságtól — 's ragyogják bé csillagok az éjnek útát. Győzz meg, te parancsolsz azoknak 's minden seregeiknek, 's midön akarated kívánja: elfáradnak azok, nem birják pályájokat, tüzők kifogy, rogyogásuk elvész, 's *te léssz világossága mindennek, 's szövétneke a' bárány.* Tarts érettünk szövetséget az ég és föld között: a' nap adjon életet, a' hold enyhítsen sötétet; a' csillagok legyenek vezérei az éj vándorának, 's termékenység száljon alá időnként mezőinkre. Vond egybe gondolatainkat, hogy ne küszködjünk: hova szegezted le az ég határát, mig nem értjük itteni rendeltetésünk körét. Ezt ismerjük meg, 's töltsük be egünket jótetteink csillagaival, hogy legyen szép életünk nappala és sorsunk éjszakái is. Kegyelmedből élők le e' napot szent Atyánk!

tartsd meg az estvének örömét és az éj nyugalmát — hogy az éj' csillagai boldog alvókra nézzenek alá. Minden nap közelgünk a' nagy pillanathoz, mellyen meg kell válnunk földünktől, 's midőn majd a' lélek hozzád siető útában feljül száll az éj' határán, 's meszsze útában homályos csillagként látja e' földet — volt hazáját: emeld fel magadhoz, hogy utat ne téveszszen, volt bünei miatt. Emeld oda, hol téged dicsőítő lelkek szépítik az örökkévalóságot. Atyánk! adj csendes éjet a' földön, 's midőn végálmunkat kialudtuk, boldogító nappalt szenteid társaságában... Amen.

U. F. Ismét könyörgünk szent Atyánk, adj sükert napjaink törődéseinek, adj csendes éjet mindig a' földön, 's majd midőn végálmunkat kialudtuk, boldogító nappalt szenteid társaságában. Amen.

Csötörtökön reggel.

Ilhozta a' tavasz a' maga énekeit 's im a' támadó nappal szembe sietnek hozzád nagy Isten! ébredt teremtményeid hála-zengedezései, 's dicsőítik fogyhatatlan szeretetedet... E' közöröm hangzatába vegyítjük mi is hálánkat az éjjeli megtartásért, hogy ne tűnjön el nyom nélkül a' vallás szent ihlése, mellyet az ég madarainak vidám zengedezése ébreszt lelkünkben. Énekekkel köszöntik ők a' tavaszt, 's dicsőítnek téged, ki azt előhivtad 's számukra is örömet adtál.... Különböző hangok szépítik ömlengésöket... De egymás hangjában nem botránkozva, hangzik el énekök közös birtokuk felett, 's 's vidámok; mert tiszta még 's ártatlan bennök a' természet, 's ezért nem békételenek egymásra, sem gondviselésedre. Oh szent Atyánk! mi boldogok volnánk, ha mindig tudnók érezni, mennyivel vagyunk több szeretetednek sorsosi, mint a' föld más teremtményei, — 's ahitatoskodásunkat nem kedveled, hanem a' közszeretet hangján emelkedik az egekre, 's gyűlölik egymást, kiket hit és templom elkülönözött... Tudjuk hiában imádkunk téged belől a' szent küszöbökön, ha kívül azo-

kon szeretet 's türelem nem köti össze a' lelkeket, — 's Jézus' hivatit irigység, rossz akarat távolitják egymástól; csak akkor lesz szép a' világ, és anyaszentegyház, midön mindenek mint azon egy frigynek társai, 's ígéretnak örökösei megértik Jézust és egymást — — szent lesz a' polgári kapcsolat 's kívánságban, akaratban és tettben testvérileg egybeölelkezve imádunk tégedet. De szent Atyánk! népek és birodalmak hullattnak könyeket a' türedelmetlenség tévelygése miatt, midön a' hit keserítőleg lépett a' föld gyermekei közé; a' hozzád ragaszkodót erőszak, vér és fegyver vonták el az oltártól, mellyhez meggyőződés kötötte — 's inséget láttak gyermekeid azért, hogy téged imádtak.

Fedezd el Atyánk, a' siralomnak e' nagy mezejét — a' méltatlan szenvedések Galgotáját, 's ne engedd többé megújulni a' siralmas áldozatok pillanatait... A' megtévedt ösök példáját temesd el, 's ne engedd az unokáknak, hogy a' szerencsétlen nyomdokokba lépjenek, hanem legyen minden szívben erős meggyőződés: hogy minden népből kedves előtted, ki feddetlenül él, — ki akaratodat cselekszi... Egy napunk áll most előttünk élet-gondjaival, 's tudjuk fáradságos lesz ennek lefolyása: még is ne engedd Atyánk, hogy e' nagy gondolatok kiköltözzenek lelkünkben; hanem segélj, hogy midön elbágyadva pihenünk hantjainkon, — vagy fáradságunkat feledve mélézünk a' természet zenéjén, 's a' fübe tapult bogár rezgését az újult napfényen lebegő pacsirta csengése rekeszti bé felettünk, emeljük mi is lelkünket a' nagy gondolatig, „szép lesz az emberek világa is, midön szív szívvvel — lélek lélekkel találkozik az áhítatosság hangjában, 's egymást szerető ártatlan lelkek mutatják be áldozatukat. Jó Istenünk! adj nekünk e' napra testi erőt az élet próbáira. Adj lelki erőt méltatlanságok legyőzésére. Add a' vallás égi erejét, hogy értsünk meg tégedet akkor is, midön kérünk, 's akkor is, midön hálát adunk javaidért. Ne legyünk igazságtalanok kívánságainkban, 's szeretet tartson össze 's köszön te hozzád.... Elmulik e' nap is, el egykor egész

életünk, minden dicsőségével; de itt is feltűn hitünkön dicsőséged, mellyben lakozol; 's látjuk lélekben a' nagy pillanatot, mellyen a' föld minden gyermekei, felekezetek és népek egyesülve fogják körül királyi székedet — kegyelmet esedezve, 's azoknak is, kik itt egymást nem szerették, együtt hangzik el esedezésök a' mennyei kárpitok között... Szent Isten! valljon „*mikor jutunk színed eleibe*“!? — áldj — és ostorozz meg ma és örökké, míg méltók leszünk országodra... Kisérd atyai figyelemmel gyermekeidet világi foglalatosságukban, 's vallásos elmerülésökben is. Tedd széppé e' napunkat földi sorsunkban, 's égi reményünkben is.... Amen.

U. F. Halld meg oh Isten imánkat, 's engedd eggyé olvadni szenteid könyörgésével, 's adj utánna áldást a' földön 's idvességet az egekben. Amen.

Csötörtökön estve.

Nagy Isten! most midőn már csendesül a' nappali lármá, elhoztuk áldozatul szívünket elvett javaidért... Úgy is javaink, 's minden örömeink felett te vagy állandó bizodalunk és reményünk, ki felszámitottad szükségünket — 's erőt nyújtasz gondjaink hordozására, álomot is adtál a' törődések kipihenésére, reménységet az elcsüggedés ellen.... Az álom balzsamként ömlik el a' bágyadt tagokon — a' remény lelkünket emeli fel hogy földi akadályokba ne ütődjék. E' köti öszve nappalaink örömeit, szépíti ki sirhalmunkat is. Áldunk szerelmes Atyánk! hogy e' szép toldást adtad sorsunk mellé: hogy midőn megkeseredik életünk, egy szebb jövő biztatásaival töröljük el könnyeinket, 's legyünk, ha nem is mindig boldogak, legalább nyugodtak igánk alatt..... Vesztünk néha, csalódunk és kesergünk; de a' remény vissza ad magunknak.... E' nélkül kietlen lenne az élet, sivatag a' tavasz, 's rettenetesek az éjszakák.... Szent Atyánk! im kevés szempillanatok után éj vonul reánk, 's egész életünkre is a' sirok csendes éjje vár. Itt és ott benned reméllünk. Lehajtjuk az éjre fejünket óltal-

mad szárnyai alá: tarts meg, hogy szégyent ne valljon reményünk! Boldog lelkek! kik tudtok remélni, áldjátok az Urat. Áldjátok a' szeretettel gazdag menygyei Atyát, ki minden szempillantat enyhületéről gondoskodott. — — Áldott remény! Jöjj el hozzánk minden nap midőn borong sorsunk, 's akkor is midőn éjbe borulunk... Jöjj el a' vallás szárnyain, — hozd el egy jobb haza biztatásait sorsunk enyhítésére! — —

Még is szent Atyánk! te küld el számunkra a' reményt midőn megzavarodnak örömeink — hogy keserű óráinkon el ne csüggedjünk, 's meg ne átkozzuk magunkat és mindent. Ne engedd azonban, hogy hiábanvaló kincs 's igazságtalan örömek legyenek tárgyai reményünknek; vagy olly sorsot várjunk, mellyet lelkünk el nem bir — vagy felebarátunk boldogságát zavarná. 'S ha még is illy vágy kelne lelkünkben — taníts meg mikép minden gyermekeidet szeretted 's nem akarod, hogy egyiknek öröme keserű legyen a' másiknak. Ird szivünkbe meggyőződésül: mikép az életnek sorsa az, hogy csalódjunk, — és segélj, hogy ha csalódtunk ismét remélljünk. Egyik órának nyugalmát keressük a' másokban; de igen messze soha se. Jusson mindig eszünkbe, hogy erőtelen porok és hamvak vagyunk, 's egy sírhalom nyeli el messze vitt kívánságainkat is. Munkásságra lelkesíts óránként, hogy remélljünk; de munkáljunk is a' földiekre, és az oda fel valókra is.... Vond öszve lelked erejével a' kicsapongó érzeteket, hogy higgye el minden lélek, mikép e' földön minden kornak és helyzetnek, saját terhei vannak magához az élethez kötve, 's a' jónak jutalma eljő itt, vagy a' síron túl... Ez a' te igazságodnak törvénye, melly erősen áll és mozdulatlan mint Sion, — 's gyönyörűséges mint templomod szép dolgai. — E' nyugtató képzeletet költsd fel számunkra az éj homályából szent Atyánk!..... 'S szivünk és lelkünk el lesz csendesülve, ha bizonytalan sors veszi is itt körül világunkat mellyben életünk terjed; mert reményünk fényt derít a' sötétből — 's az emberekben barátunkat, a' természet mun-

kálataiban szerencsénket látjuk. 'S így nyugodt érzéssel bocsátkozunk az éj szenderítő ölébe; — mert biztat: álmunk nem lesz örökös, — 's ha az is: a' siron túl van örökségünk, mellyet *Jézus* vére váltott számunkra. Ott kárpótolva leszen a' föld vesztése; vissza-teremtve elvesztett örömei, — megvalósodva reményei...
Amen.

U. F. Uram taníts meg törvényeidre, 's vezess utaidon, hogy mindig kedvedre lehessünk cselekedeteinkel 's reményünkkel is. Amen.

Pénteken reggel.

Juta nekünk is a' közörömből, melly a' támadó nap szépült sугárait köszönti, nagy Isten! 's hálát adunk ez örömért, melly minden percze erősödik, a' mint az éj vonja öszszébb sötét fátyolát. Im az árnyékok is, az éj örök maradványi gyengülnek rövidülnek a' világosság erősödésével — 's ennyivel kevesebb jele marad: hogy éjszaka járt körülünk. Vajha a' hit fénye és világossága is így deritené szívünk borult érzelmeit! — Minden nappal a' mint újulnak rajtunk az életgondok, újul kegyelmed is; 's erőt adsz foglalatosságainkra. De nem mindig szállhatnak szereteted jegyei szívünk mélyéig, hol czéltalan kivánságok, hajlamok és remények sötét éjként fedik érzelmeinket; 's méltatlan békétlenkedések komoritják az egész életet. De itt is vigasztaló gondolat! *hogy nem szűnik szereteted, magad iránti bizalomra deríteni.* Minden reggel felköltöd szunyadozó hitünket. Minden nap hanyatlásával erősítesz bizodalmunkban; mert felszámíthatatlan teremtmények tesznek bizonyosságot: mikép szeretted a' miket teremtettél. Az emelkedő nappal rövidülő árnyékok intő képei: hogy ha szívünkben fenn ragyog a' vallás világossága, enyésznek, kevesülnek a' kétségek sötét árnyékai. Kegyelemnek Atyja! hozzá kezdünk napi dolgainkhoz; mert hiszszük: figyelemmel fogsz kísérni igazságos kezdéseinkben... Nem dicsekedünk, sem hizelkedünk magunknak, hogy

méltán várhatjuk segedelmedet. Eszünkbe vesszük dicsőségedet, mellyben tiszta lelkek serege veszi körül székedet: 's fájdalmas érzet húzódik el lelkünkön, miért nem emelhetünk fel, büntől tiszta kezeket imádságunkban... De ígéreteidről — amaz utolsó frigynek ígéreteiről nem felejtkeztünk el, miként bocsánatot ígértél a' töredelmességnek jutalmul. Ennek biztatása emeli esengésre szemünket a' fényes egekre, mielőtt munkáinkhoz kezdenénk... E' hozott el tiszteleted helyére, hogy itt érzéseinket rendbeszedve, a' nap sokféle kívánatai között el ne tévedjünk...

Szent Atyánk, segíts hogy érzésünk, akaratunk 's minden tettünk legyen bizonyosság: hogy szent színed előtt voltunk. Dicsőséged fénye maradjon lelkünkön, hogy ne ragaszkodjunk e' világhoz, mellynek minden dicsősége mulandó, mint a' reggel árnyéka, hol annyi méltatlan gond nyom, kérelhetetlen szükség keserit, — 's nem érdemlett inség epezt, — de nincs is hazája állandó boldogságának; feszítsük pedig figyelmünket örökös hazánkra, melly türeést, kereszthordozást 's kiolt-hatatlan vágyat érdemel mindentől, kire hullott a' vált-ság véréből *Jézus keresztéről*. Ne engedd pedig, hogy a' mennyeiekre törekedés előljön szivünkben minden földi örömet; mert nekünk úgy is örvendenünk illik, ma és ezután, míg szemlélhetjük dicsőségedet a' tavasz örömeiben; — hanem midőn a' világ bűnre kísért: a' hit szálljon közinkbe 's adjon győzelmet a' nem tiszta érzés ostroma ellen; kívánságainkat ne kísérvék a' bűn sötétségének árnyék-maradványai, hanem legyünk világosságnak gyermekei... Szent Atyánk! e' napunk rövid lesz arra, hogy mindent, a' mi dicsőséges elhivatásunk körébe eshetik, megtehessünk; de elég arra, hogy igazságos akarat és büntelen élet szépítse rövid pályánkat. Adj tehát erőt mindenre, mihez jó czéllal kezdünk, hogy tudjunk kedved szerint munkálni és pihenni — tünni és remélni; de el ne téveszszük a' hit fonalát, melly az egekbe viszen a' földi tévelygő gondok közül. Így aztán ha enyészik is a' világ dicsősége,

mint a' reggel árnyéka: megtaláljuk a' valót, mellyet itt néha elvesztettünk. Nem mindent értünk meg a' mi velünk történik; de rendeléseid a' valóság országából jönnek 's hiszünk azoknak. Hitünk vezet, biztat és bátorit, 's mi szembe sietünk: hozd előnkbe a' valóság' országát földi álmainkon, hogy ma és örökké a' földön és az egekben bódogok legyünk azzal a' mit hiszünk, türünk és cselekszünk. Esedezünk hallgass meg!...

Amen.

U. F. Téged kerestek szívünk áhítatos érzelmei sz. Isten, 's azon hitben hagyjuk el hajlékodat hogy megtaláltunk. Legyen te neked dicséret, hála és dicsőség örökkön örökké. Amen.

Pénteken estve.

Napjaink enyésznek, sorsunk pillanatai változnak, csak szereteted nem változik égnek királya, szent Isten! ki e' napot is életünkhöz tóldottad. Lehattunk pedig igazságtalanok magunkhoz, embertársainkhoz és te hozzád, 's ennyiben érdemtelenek; de nincs határa atyai szerelmednek. Gyermekeid teszik e' gyónást Atyánk! mert szívünkbe oltottad törvényeidet, — lelkünkbe akarodat. Áldásiddal naponként ébreszted engedelmisségünk szent érzetét. Irva hagyta frigyedben, hogy *azok bódogok, kik igazságot éheznek és szomjuhozna* — 's a' nép, melly igazságot cselekszik, felmagasztaltatik. Az új ég és föld is, melly e' világ romladékain fog felépülni — igazságnak hazája lesz. — Elöttünk állnak e' magas biztatások és ígéretek; még is pirulva gondolunk leélt napjainkra, 's csak e' mai napra is. Eszünkbe vettük mennyire erősek szívünkön a' világi kívánságok, csalfa képzetek — 's önszeretet vétkes kísérletei; 's ki tudja, nem bántottuk-e meg atyánkat — akaratom megszegésével; — nem zavartuk-e meg felebarátunk bódogságát dolgaink nem tiszta czélzataival, erőszakos tetteinkkel; — nem csaltuk-e meg barátainkat, 's azokat is, kik hozzánk kapcsolvák a' természet köteleivel; *nem csaltuk-e meg ártatlan bizodalomban vagy igazságos re-*

ményökben?!... Szépek a' bucsuzó nap enyhe sugárai. Kiesek a' mezők 's a' tavasz vidékei... Szép estvét ígérnek a' mosolygó egek 's az éjelt már fenn váró hóld. Édes álmod ígér a' föld bágyadó gyermekeire. Ha tudnók, hogy nekünk is enyhet ad; de hátha igazságtalan tetteink érzete vér fel álmunkból — 's borzasztóvá teszi a' sötétséget, 's elijeszti az édes álmod nyoszolyánktól. Félelmesen tünt fel a' te képed igazságnak királya, hatalmas Isten!!! Te tudod: miként jártunk el dolgunkban. Minket hiuság 's önszeretet vakít hibáink látásában. Te tisztán tudsz mindent. Te ítéld meg, de ne légy rettenetes igazságodban! — Jelenj meg lelkünknek, mielőtt bezárnók ajtainkat, 's add tudtunkra ítéletedet.

Segíts, hogy aval, a' mi jót tehattunk, nyerjünk kedvet szövetségedhez, 's egész életünket is annak szenteljük! Fejtsd ki bennünk az igazságnak szeretetét, hogy adjuk meg mindennek a' mivel tartozunk, legyen az tisztelet — adó vagy vám. Nincsen ugyan keblünkben az igazságnak változhatlan hazája, 's ezer kísértetek ostromolnak, hogy elcsábítsanak: de te légy mellettünk, Atyánk! ígéreteddel, 's ne engedd felejtőnk, hogy *az igaznak jól leszen dolga, 's maradéka is megáldatik...* Nem emberektől jön ez áldás, hanem tőled. Ne hagyj el azért akkor is, midőn az emberek csúfot üznek velünk, hogy hozzád ragaszkodtunk. Jóvoltod 's Jézus' biztatásai pótolják ki, mit törvényeid imádásával veszünk az emberek előtti kedvességéből. A' Sion pálczája uralkodjék hatalommal a' népek és birodalmak felett, 's távozzék a' gonoszságtól minden: *valaki nevezzi a' názáretbeli Jézust...* Midőn megütődünk miért virágoznak az istentelenek; szenvednek pedig a' kegyesek: fejtsd fel bölcseséged titkát, hogy méltatlan fájdalmainkat ne szégyeljük, 's dicsekedjünk szenvedéseinkkel: ha nem szenvedtünk mint gonoszok; hanem mint barátai a' Krisztusnak, ki ártatlan vérrel szerzett diadalmat az igazságnak. E' példát tartsd szemünk előtt, hogy ne legyen nehéz a' reánk bizottaknak terhe — háládatlansággal vesződve is. Úgy is örök dicsőséget

igértél azoknak, kik *háborúságot szenvednek az igazságért...* Szent Atyánk! im a' hanyatló nap felkölti a' bűnöket, 's rettenetesen lépne a' sötétség földünkre, ha nem volna okunk benned bízni. Vigyázz felettünk. Magunkat foglalj el az igazságnak: e' legyen fő gondunk akkor is, midőn ágyunkban eszmélten fogunk pihenni 's akkor is, midőn lelkünk jövődjével foglalkozik álmainkon. Erős elhatározás legyen gyümölcse ez óra elmélkedésének, 's mint világosságnak gyermekei ragyogjunk itt alatt az emberek között, korunk gyermekei előtt — 's a' nyomunkba lépő maradék szívében is; — hogy kik látandják világosságunkat, tanuljanak tégedet dicsőíteni, 's ragyogjunk a' mennyeknek országában is!!!... Amen.

U. F. Nyugodt lélekkel tekint az éj homályába, kit nem nyom büntudat kínja, sz. Felség! nem vagyunk büntelenek, de irgalmad leng előttünk, 's félelem nélkül bocsátkozunk az éj ölébe. Bocsásd meg bűnünket, 's adj nyugodalmat. Amen.

Szombaton reggel.

Ha végezzük imánkat — hozzá kezdünk napi dolgainkhoz segedelmeddel, kegyelmes Atya, nagy Isten! hogy egy munkás hét kötelességeit bevégezzük... Ez hétből eltölt napjaink, — a' reggeli fényben úszó teremtmények ártatlan öröme, 's a' munkás mezőkön virult remény tesznek bizonyosságot, hogy nem ok nélkül biznak benned gyermekeid. Te tartottad meg számunkra a' természet szépségeit téli sirjokban 's ez éj kétséges óráin. Te újítád meg felettünk a' napot — 's ennyi szeretet hagyhatná-e ihletetlenül lelkünket?! Elragadja azt a' közöröm' malasztja 's tulteszi e' föld változó égének határain, előképeket tüntet fel a' nagy reggelre, melly a' sírok hideg hantjain fog egykor kihajtani — 's érezzük is, hogy *ha csak e' világon hiszünk a' Krisztusban, minden állatoknál szerencsétlenebbek vagyunk; boldogok pedig, hogy téli napjaink és heteink közelebb visznek vég szombatunkhoz egy jobb élet reményére*

szentíteni. Mint a' reggeli fény sötét árnyéket vet a' legcsekélyebb testről is, minden sorsnak e' földön vagy-
nak nehéz órái; de ha nem mindég szérencsések is mi
e' földön: boldogság van számunkra a' hit ígéreteiben,
hogy még is: lesz jutalma a' földi erénynek; mert lesz
feltámadás. Szent Atyánk! e' gondolatok között köszönt-
jük a' reggelt a' szép természet virányain, 's búcsu-
zunk hanyatló hetünktől; mert hiszszük megihlet ezek-
nek jövése menése; de nincs erejük rendeltetésünkön,
— 's tünődéseinket, mellyekkel megpróbálják a' hozott
örömekeket — örömet teszzük. Bár nehéz szívvel; még
is nyugodtan türjük, hogy van jutalom azon feljül is,
mit a' föld adhat, 's elhunyt barátainkat, kedveseinket,
kiktől mint halandók epesztően váltunk meg, egy nagy
szombat felkölti álmukból, hogy egymást lássuk mint
halhatatlanok... Elhervad a' fű; el a' virág mellyek most
enyelgő szellőkben lengenek a' sírhalmokon; de majd
örök tavasz hívja ki a' bezárt erőket, 's azok megdi-
csőülve lépnek ki az örök mezőkön. Nagy Isten! e'
nagy elgondolások között fájdalommal nézünk fel az
egekre, mert bűnösök vagyunk; — azoknak pedig útait
megfertéztetett lábak nem illethetik. De foglalj el ma-
gadnak jó lelkeddel, hogy tiéid legyünk, 's miénk a'
mennyország szép öröksége.

Egy rövid nap az, melly most előttünk áll; de
elenyészése egy egész hét tetteinek érzetét hagyja lel-
künkben. Fontolt lélekkel kezdünk foglalatosságaihoz:
nyujts segedelmet. Világi haszon mozgatja ugyan töre-
kedésünket; de egy titkos vágy magasbra is lelkesít.
Meghagyta, hogy tartsuk és őrizzük meg rendeléseidet.
Ne hagyj el tehát azon pillantatokban, mellyek kísér-
tőleg esnek lelkünkre... Kerülnek elé ilyenek e' napon
is, mert tudja a' világ, hogy erőtelenek vagyunk öröm-
ben és keserűségben is... Ha tiltott gondok — igazság-
talan tervek feszítik keblünket, légy mellettünk, hogy
ne essünk el, 's végezhessek e' hetet lelki nyugalom-
ban, 's vallásos csendességben. Legyen az, mint a' jám-
bor' élete, mellyet isteni félelemben végez el, hogy

midőn hegyeinken búcsuzik a' nap tőlünk: annak tudásával bocsássuk azt éjjeli útjára: mikép ha, ez élők földén reánk többé nem szórja is sugárait — derülten ragyogjanak azok sirunkon áldva hullatott könnyecsepeken. De még kötelességeink vagynak. Ezekért ne legyen még utolsó ez hetünk, 's a' kiket e' sors találand, idvezítsd!... Mint e' hetet, úgy egész életünket, engedd nyugodt hitben végezni, hogy legyen szép az az estve, melly utolsó álmat hozand szemünkre... A' virult mezők emléke tartsa örök ifjuságban hitünket, hogy jó kedvvel 's készséggel folytassuk pályánkat... — Szent Atyánk! sajnáljuk azokat, kiknek reményök csak a' sírig terjed; de nincs számukra egyebünk, mint egy érzékeny könnyecseppünk. Fogadd ezt szeretetünk jegyéül. Reájok szállítsd a' hit erejét, hogy ők is velünk együtt minden tavaszi derűben, minden reggeli viradásban lássák a' feltámadás képét. Fejtsék ki e' képek minden kebelben szép elhivatásunk' érzetét. Esedezünk érettek és magunkért. Hallgass meg... Amen.

U. F. Kegyelemnek Istene! túl e' föld hantjain, túl az idő határain terjed hitünk 's reményünk, oda vezérelj minnyájunkat, 's addig adj erőt a' jóra, 's jutalmat ártatlan törekedéseinkre. Amen.

Szombaton estve.

Elődbe jövénk nagy Isten! hogy bár egy sohajtás lengjen fel az egekre szivünkből e' hét leélt napjaiért. Eltűntek azok; a' ki tiszta lélekkel járt el dolgában, nem keserítik az idő siető perczei: háza falai között vagy a' mezőkön róttá le tartozását, édes nyugalommal tekint vissza a' leélt pillanatokra!?!... Miként éltük le hetünket, te tudod nagy Isten! félve gondolunk vissza; de azon édes reményben, hogy ha jót tettünk, feltudod; bűneinkre pedig irgalmas vagy. — Nyugodtan rakjuk le műszereinket, mellyek között gond és törődés kinzott, mint mérted reánk az életet. Minden, ki már leizzadta e' héti gondjait, vagy mint vándor távolról

látja hazáját az estalkony ködében merengeni, siet; mert a' természet és szeretet kötelei vonják az övéik kerületébe... Boldog perczek vagynak ott számára, ha szeretve várják azok, a' kikhez siet. Bizodalmasan panaszolják le egymásnak fáradságukat. Kibékült lélekkel együtt sohajtnak hozzád, 's egymást oltalmadba ajánlva — bocsátják álmra fejöket: kikben a' természet édes tartozását sem önzés, sem tiltott vágyok — nagyragyás vagy hittörés' büne meg nem zavarta, 's szivök tiszta, és vidám, mint a' tavasz lehellete.

Áldott légy Atyánk! hogy a' föld kincsei közé engeded számítani ez örömeket is, hogy a' szép érzésben könnyüljön a' munka, — enyhüljön útunk fáradsága, 's szépüljön a' vallásos érzés szent ömlengése is. Egy hét tölt el életünkben, 's ennek utó órája felkölti az érzelmeket, mellyek életünk eddigi óráit boldogították vagy keserítették; de ott találjuk kegyelmedet: a' mint ápol szenvedéseinkben — kötözi sebeinket — töröli könnyhullatásainkat 's gondoskodik örömeinkről. A' kinek nem juttattál más szerencsét e' földön, házi körében mutattál módot, örömeket találni. Ez estvéli áldozatunkat nemcsak magunkért, hanem a' miéinkért is kívántuk bémutatni. Ők is szeretnek tégedet, 's óhajtásaik a' miéinkkel találkoznak. Együtt imádunk e' hét minden óráiért. Együtt esedezünk: bocsásd meg tévedéseinket. E' hét munkáira szállítsd az éj' éltető harmatját, hogy a' hol izzadva ment által a' mezőnek munkása, 's hol még kietlen hantok sötétlenek is — viruljon fel az élet, 's az aratónak, gyűjtőnek és szüretelőnek ajkain vidámult hála zengedezzen: „*bő irgalmu a' mennyei Atya — gondoskodik az övéiről az Isteneknek Istene*“... Most a' vidék kioszlott lakóit, segítsd az övéikhez, 's engedd, hogy a' kikhez sietnek szeretettel fogadják, 's legyen közöttök örök béke és házi csend. Szent Atyánk! légy közöttök ítélőbíró, hogy egymásban találják fel az élet legtisztább örömét... Kiket természet vagy törvény egymásévá tett, legyenek egy akaratban és kívánságban; de az az akarat, és kíván-

ság legyen szentség és igazság. Az ifju közelítsen tisztelettel az öregekhez. Ezek fogadják szeretettel az engedelmes unokákat. Szeretetök legyen igazságos és bő, — terjedhessen túl is a' vérköteleken, míg az egész emberi-nem, mint azon egy család — egymást szeresse, 's férjen el e' szent érzetbe az örökkévalóság is... Azokat, kiket a' világ megvetett, tiszteljük az övéi. Kire nem hallgat senki; mert szegény — figyelmezzenek az övéi. Kinek nincs más öröme, találjon azt gyermekeiben; 's így az is, kinek héti törődései után is sovány vacsorája telik, egye azt jó izün, — szeresse az életet és tégedet. Költsd fel pedig minden lélekben a' vallás dicsőségét, nehogy az élet édessége elfelejtessen tégedet; hanem kik együtt töltötték e' hetet, vagy együvé vezet az est, együtt adjanak hálát a' megtartásért, és segedelemért... Tudjuk szent Atyánk, hogy mint minden e' földön, e' boldogság is megzavarodhatik; de vess akadályt minden e' körbe eső veszedelmeknek, hogy a' kik ma boldogok, legyenek boldogok a' sírig. A' kik pedig szerencsétlenek; — szabadítsd a' kínok közül 's adj kárpótlást a' méltatlan szenvedésért... Légy ótalma ez éjben minden gyermekeidnek, hogy sem inség sem bűn meg ne zavarja a' jó érzést, melly gyermekeidet egymáshoz, 's hozzád köti. Amen.

U. F. Szent Isten! Bemutatók estvéli hálánkat; legyen irgalmad bűneinken, áldásod mezeinken, 's gondviselésed ez éjen is rajtunk 's a' miéinken. Amen.